

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2021. június 13.

XIX. évfolyam 23. szám

Évközi 11. vasárnap

„Virul az igaz, akár a pálma, s úgy növekszik, mint a Libanon cédrusa.”

Egyházközségünk hirdetése:

Június 13. Évközi 11. vasárnap:

08:00 – +István

10:00 – Edit

19:00 – Hálaadás

A szentmise olvasmányai:

Ez 17,22-24

Zsolt 91

2Kor 5,6-10

Mk 4,26-34

Június 14. Évközi 11. hét hétfő:

06:30 – +Nagyszülők

Hálaadás

Június 15. Évközi 11. hét kedd

Árpád-házi Boldog Jolán,
szerzetesnő

06:30 – Élő Kitti és Dávid

Élő Emőke és családtagok

Június 16. Évközi 11. hét szerda:

06:30 –

Június 17. Évközi 11. hét

csütörtök:

06:30 – +Iré

Élő Sebestyén

18:30 – 19:30 - Szentségimádás

Június 18. Évközi 11. hét péntek:

18:00 – 19:00 Gyóntatás

19:00 – Élő Tamás és

családtagok

Június 19. Évközi 11. hét

szombat:

19:00 – Élő Ábel

Június 20. Évközi 12. vasárnap:

08:00 – +János

10:00 – +Katalin

19:00 – Rózsafüzér Társulat élő

és elhunyt tagjai

Úrnap körmenet

Köszönetnyilvánítás

A múlt heti úrnap körmenethez készített oltárok és virág szőnyeg méltón és szépen hozzájárultak Krisztus Szent Testének és Vérének megünnepléséhez. Híven kifejezték, hogy milyen fontos számunkra életünkben az Eucharisztia.

Ezúttal is köszönjük a virág szőnyeg és oltár készítőknél a munkáját, zenekarnak és az énekkarnak a közreműködését, továbbá a cserkészeknek a kőpor összegyűjtését,

Biztatunk új családok és közösségek bekapcsolódását a jövőbeni szőnyeg díszítésekhez. Minél többen működünk közre annál teljesebb lesz az ünnep.

A pápa szerdai katekézise az állhatatos imádságról: az ima az élet lélegzete

„Kitartani a szeretetben” címmel tartotta meg Ferenc pápa a Vatikáni Palota Damazusz udvarában az imádságról folytatott 37., utolsó előtti katekézisé, melyben Pál apostolnak az állandó imádságra buzdításából kiindulva az orosz zarándok lelki tapasztalatára utalt, mely az élet minden körülménye között igyekezett eleven kapcsolatban maradni az Úrral.

A zarándokok a katekézis előtt a világnyelveken Pál apostol buzdítását hallották: „Ügyeljetek, hogy senki ne fizessen rosszal a

rosszért, hanem törekedjétek mindig jót tenni egymással és mindenkivel. Legyetek derűsek. Imádkozzatok szüntelenül. Adjatok hálát mindenért, mert Isten ezt kívánja mindnyájatokról Krisztus Jézusban. Ne oltsátok ki a Lelket!” (1 Tessz 5,15-20).

Az orosz zarándok imája: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön!

Ebben az utolsó előtti katekézisben az imádságban való állhatatosságról beszélünk – kezdte tanítását a pápa. Ez egy felhívás, sőt egy parancs, mely a Szentírásból ered. Az „orosz zarándok” lelki útja akkor kezdődik, amikor belebotlik Pál apostol első tesszalónikai levelének soraiba: „Imádkozzatok szüntelenül. Adjatok hálát mindenért!” Az Apostol szava megérinti azt az embert, ő pedig azt kérdi magától, hogy miként lehetséges megállás nélkül imádkozni, tekintettel arra, hogy életünk minden pillanatban darabokra töredezik és hogy nem lehet mindig jól koncentrálni. Ebből a kérdésfelvetésből kiindulva kezdődik az ő keresése, ami elvezeti őt annak felismerésére, amit a „szív imádságának” mondanak. Ez az ima hittel ismétli: „Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön”. Ez ima aztán lassanként alkalmazkodik a légzés ritmusához és kiterjed az egész napra. A légzés ugyanis soha nem szűnik meg, még ha alszunk, akkor sem: az az imádság az élet lélegzete.

Bennünk is szent tűznek kell tehát lennie, mely állandóan ég és ami ki nem aludhat

Hogyan lehetséges mindig megőrizni ezt az imaállapotot? – tette fel a kérdést a pápa, majd a Katolikus Egyház Katekizmusának „szép idézeteire” utalt, melyek a lelkiség történetéből az állandó imádságra buzdítanak, ami pedig a keresztény élet sarokpontja. Néhányat meg is

említett közlünk. A szerzetes Evagriosz Pontikosz megállapítása: „Nem adták parancsba az állandó munkát, a virrasztást, a böjtölést, ellenben az állhatatos imádság törvény számunkra” (KEK 2742). Van tehát olyan hevület az életben, mely nem szűnhet meg sohasem. Mint a pogány templomokban őrzött szent tűz, mely megszakítás nélkül égett és amit a papoknak kellett állandóan táplálni. Bennünk is szent tűznek kell tehát lenni, mely állandóan ég és ami ki nem aludhat! – állapította meg a pápa.

Az állandó ima nincs ellentétben a mindennapi szorgoskodással

A konkrét életre figyelmes lelkipásztor, Aranyhajó Szent János így prédikált: „A piacon forgolódo vagy úton lévő férfi is imádkozhat figyelmesen; a műhelyében ülő vagy bőrrel dolgozó varga a lelkét Istenhez fordíthatja; a föl-alá futkosó vagy a konyhában dolgozó szolgáló is a szíve mélyéből figyelmesen imádkozhat.” (KEK 2743). Tehát az ima egyfajta kottasor, ahová életünk dallamát jegyezzük fel. Nincs ellentétben a mindennapi szorgoskodással, nem áll szemben a sok kis feladattal és találkozókkal, merthogy ez az a hely, melyben minden tevékenység értelmére és békéjére talál. Természetesen ezeket az elveket nem könnyű megvalósítani. Az apa és az anya, akik ezer feladattal vannak elfoglalva, nosztalgiát érezhetnek életük olyan időszakában, amikor könnyű volt szabályos időket és imahelyeket találni. Aztán jönnek a gyerekek, a munka, a családi élet házimunkája, az idősebb szülők. Az embernek az a benyomása, hogy soha nem tud mindennek a végére járni. Ezért jó azt gondolni, hogy Isten – a mi Atyánk, akinek az egész világmindenségről kell gondoskodnia –, mindig megemlékezik mindannyiunkról. Ezért nekünk is mindig emlékeznünk kell órá.

A munka és az ima is kiegészítik egymást

Ezután felidézhetjük, hogy a keresztény szerzetességben a munkát mindig is nagy becsben tartották, nemcsak az önmagáról és a másokról való gondoskodás erkölcsi kötelességéért, hanem egyfajta belső egyensúlyért is: kockázatos dolog az ember számára, hogy ilyen elvont dologgal foglalkozzon, mint az ima, mert elveszítheti kapcsolatát a

valósággal. A munka azonban segít kapcsolatban maradni a valósággal. A szerzetes lapátot és kapát megragadó kezei azonban bütykösek a munkától. Amikor Lukács evangéliumában Jézus azt mondja Mártának, hogy az egyetlen igazán fontos dolog az Isten meghallgatása, akkor Jézus nem akarja megvetni azt a sok szolgálatot, amelyet Márta oly sokszor végzett nagy gondossággal. Az emberi lényben „minden bináris”, vagyis kételemű – folytatta a pápa: Testünk szimmetrikus, két karunk, két szemünk, két kezünk van ... Tehát még a munka és az ima is kiegészítik egymást. Az ima – amely mindennek a „lélegzete” – a munka létfontosságú háttéréként marad meg, még azokban a pillanatokban is, amikor nem annyira nyilvánvaló. Embertelen viszont annyira belemerülni a munkába, hogy már nem találunk időt az imára – jelentette ki a pápa.

Az ima Istennek szentelt ideje megerősíti a hitet

Ugyanakkor az életidegen ima nem egészséges. Az olyan imádság, amely elidegenít minket az élet konkrét valóságától, spiritualizmussá vagy ritualizmussá válik. Emlékszünk arra, hogy Jézus, miután a Tábor-hegyen megmutatta dicsőségét a tanítványoknak, nem akarta meghosszabbítani az elragadtatás pillanatát, hanem lement velük a hegyről és folytatta mindennapi útjukat, mert hiszen ennek a tapasztalatnak meg kellett maradnia a szívekben, mint hitüknek a fénye és ereje. Így az Istennel való együttlétnék szentelt idők megerősítik a hitet, amely segít bennünket az élet konkrét valóságában, a hit pedig megszakítás nélkül táplálja az imát. A hit, az élet és az ima közötti körforgásban megmarad a keresztény szeretet tüze, amelyet Isten vár tőlünk. Ismételjük meg végül – kérte a pápa – mindnyájan az említett egyszerű imádságot, olyan szép naponta ismételtetni: „Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön!” – zárta szerdai katekézisének Ferenc pápa.

P. Vértesaljai László SJ – Vatikán